

vi skal ikke have så megen velstand, for så får vi tid til hinanden, så får vi mulighed for netop at sætte nogle andre livsværdier i centrum. Det er jeg ikke sikker på generelt er den korrekte måde at beskrive samfundets udvikling på.

Vi mener tværtimod i Socialdemokratiet, at tilstedeværelsen af materielle goder, og det, at man rent faktisk har mulighed for at vælge nogle materielle værdier her i tilværelsen, også gør, at man netop får overskud til også at koncentrere sig om, hvilke andre livsværdier man skal have.

Rent retorisk stillet op kunne man prøve at spørge de fattige mennesker rundt omkring i verden, hvad de ville synes om at deltage i en dagsorden om, at vi skal sætte de immaterielle værdier i højsædet frem for de materielle værdier. Det var det, jeg sigtede til i forhold til Kristeligt Folkepartis forslag.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Statsministeren og den socialdemokratiske ordfører, hr. Henrik Sass Larsen, var meget defensive i deres analyse af værdikommisionens fremtidige arbejde. Det var så at sige nærmest konservativt.

Sagen er jo den, at det, der skal til, er, at der kommer nogle grundlæggende ændringer af de værdier, vi har. Ikke for at vende tilbage til en gammeldags minimalstat, men for at redde det velfærdssamfund, vi har, for at redde de værdier, der er i velfærdssamfundet.

Velfærdssamfundet adskiller sig jo som model for velfærdsstaten ved, at man giver afkald på alt det gode, som man jo aldrig nogensinde kan nå til enighed om, for i stedet for at koncentrere sig om de politiske anstrengelser, der f.eks. er i Folketinget, for at minimere den sociale og konkrete ulykke. Og dér er velfærdssamfundet jo ikke nogen snurretop, som hele tiden holder balancen, når man sådan går rundt om den. Det vælter omkuld det her velfærdssamfund, hvis man som individ dropper sit ansvar for sig selv og for andre.

Et ansvarligt samfund kræver noget af den, som modtager hjælp, sådan at hjælpen bliver til selvhjælp, sådan så flest muligt på langt sigt forsørger sig selv.

Det er det, en sådan værdidebat skal dreje sig om. Hvordan får man folk til at vedkende sig et ansvar? For når først man har vedkendt sig et ansvar, så tager man et ansvar for sig selv, sin familie, for samfundet. Det er den debat, vi skal

have i gang, og det synes jeg ikke Socialdemokratiets ordfører var nok inde på.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Hr. Henrik Sass Larsen får det til at lyde, som om Kristeligt Folkeparti ønsker, at vi skal vende tilbage til jordhulerne, og det er så det, men det er overhovedet ikke det, debatten handler om.

Spørgsmålet er: Hvornår er nok nok? Hvor meget mere skal vi have at æde og drikke, havde jeg nær sagt, før vi æder og drikker os endnu mere ihjel, end vi gør i forvejen? Vi har jo nok. Så det er slet ikke det, debatten drejer sig om, uanset om man trækker befolkningen i udviklingslandene ind.

Det, det drejer sig om, og her er jeg enig med hr. Frank Dahlgaard, når man sætter fokus på bagsiden af vort velfærdssamfund, er, at vi har tusindvis af ensomme, både ældre og børn, i vort samfund. Vi har hvert år mange, der begår selvmord. Vi har mange, der er ved at gå til i druk.

Så kan man godt sige, vi har et fantastisk velfærdssamfund, men kendsgerningen er, at der er ufattelig mange, der ikke færdes vel, og det er ikke et spørgsmål om kroner og øre. Det er først og fremmest et spørgsmål om, vi måske nok har meget at leve af, men ikke har så meget at leve for. Det, synes jeg, er det, der må være det centrale i debatten. Det må være det, der i virkeligheden fører til et værdioprør, vil jeg kalde det, i forhold til vores velfærdssamfund, og jeg kan ikke stille mig tilfreds med de statistiske oplysninger, som vi har, og sige: Jamen det går jo godt, vi skal bevare vores velfærdssamfund, vi skal justere lidt hist og pist.

Vi har nok, men spørgsmålet er: Hvad har vi at leve for?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Som medlem af et marxistisk parti kan jeg selvfølgelig følge den socialdemokratiske ordfører i, at man ikke kan skelne mellem immaterielle værdier og materielle værdier.

Jeg synes også, at der måske er en svaghed i det beslutningsforslag, når der i selve teksten til beslutningsforslaget lægges lidt for tydeligt op til en skelnen, en skelnen, der sådan set ikke begrundes eller argumenteres for i bemærkningerne og, hvis man ser på den norske model, sådan set heller ikke indgår dér. Derfor skulle det vel også være muligt at finde flertal for, at